

Co znamená být stážistou v mezinárodní firmě v Oslu

autor: Kateřina Lorencová, Sociologie obecná a empirická, 2. ročník, Erasmus praktická stáž

Na konci léta 2019 jsem díky studiu na Filozofické fakultě UHK dostala šanci vycestovat na necelé čtyři měsíce do Norska na Erasmus praktickou stáž. Ačkoli se považuji za sebevědomého člověka, tak mě představa pohovoru (ještě ke všemu v angličtině!), děsila. Co bych dělala v cizí zemi? Co když nezapadnu? Dorozumím se? Já ale nechci prodlužovat studium! Jak bych tohle mohla zvládnout? honilo se mi tehdy hlavou. Upřímně jsem ani nevěřila, že mě s tou mojí hroznou angličtinou někam pošlou. Poslali. A já díky tomu prožila čtyři nezapomenutelné měsíce v Oslu, které mi daly zkušenosti, zážitky a přátele na celý život. A doporučující dopis, který rozhodně není k zahození.

Praktická stáž, pro mě dříve spojení takřka „nic neříkající“. Vlastně celá existence tohoto druhu programu Erasmus+ pro mě byla úplnou novinkou. Jakmile se však objevila v sekci „Praktické stáže“ na webových stránkách UHK možnost stáže v Oslu, tak jsem se rozhodla to zkusit. Ještě v Čechách jsem po schválení fakultou absolvovala Skype meeting (můj první meeting v životě!) s mou budoucí mentorkou z firmy, ve které jsem poté jako stážistka působila. Mentorka mi ve zkratce popsala, čím se firma zabývá, co by byla moje náplň práce.

Tenhle rozhovor mě dost uklidnil, snad jsem se i začala těšit. To jsem totiž ještě netušila, jak těžké bude sehnat si v Oslu ubytování. I to se mi k mému překvapení naštěstí povedlo (asi tři týdny před odletem), takže jsem pak narychlo koupila letenku a najednou to bylo přede mnou. Poletím poprvé letadlem, úplně sama, do neznáma, budu tam žít, poprvé v životě pracovat na plný úvazek, bez výplaty, v nečlenském státu EU. Nebudu lhát, já se bála jako nikdy předtím.

Loučení bylo těžké, strach obrovský, ale cesta bez komplikací, i podmínky městské dopravy v Oslu jsem pochytila brzy. A přes obrovskou nervozitu jsem druhý den po přiletu dorazila poprvé v životě do firmy, ve které jsem strávila celý čas své stáže. Všichni se ke mně od začátku chovali přátelsky, přivítání od majitele firmy znělo dokonce „welcome home“. A já se postupně začala učit, co bych měla umět, zvládat sama a hlavně, jak se to poví v angličtině. Moje pozice byla oficiálně nazvaná „Office, Coworking Space Manager“ a mou náplní práce se brzy stala veškerá starost o zákazníky, kteří si ve sdíleném prostoru kanceláří a stolů pronajímali své místo. Z velké většiny mezi ně patřili začínající podnikatelé, lidé z oblasti „start-up“ komunity, kteří budovali skrze tuto sdílenou formu práce svůj sociální kapitál. Spojovala je jedna vlastnost, a to byla touha po poznání nových lidí, navázání nových profesionálních vztahů a rozšíření svého podnikání. S tím se pojila i vysoká míra komunikativnosti, tudíž jsem si díky každodenní konverzaci se zákazníky a kolegy brzy zvykla na to, že mluvíme anglicky a není se čeho bát. Když nerozumíš, řekni to, oni ti to vysvětlí jinak. Když nechápeš, zopakuj to svými slovy. Nejdůležitější je se pochopit a je třeba si uvědomit, že student-stážista je člověk, který se má učit, nikdo od tebe záznaky nečeká.

Postupně jsem se aklimatizovala a moji nadřízení zaznamenali, že jsem čím dál samostatnější, tudíž mi najednou mohli svěřit více úkolů. Dostala jsem na starost své první projekty pořádané ve spolupráci s jinými firmami, což byla opravdu skvělá, zajímavá a nejoblíbenější náplň mé práce. Účastnila jsem se meetingů s norskými investory, s neziskovými organizacemi, navštěvovala společenské události, ochutnala spoustu cizokrajných jídel, vymýšlela, co a jak vylepšit v prostorách firmy, starala se o poštu, prováděla zájemce o místo v coworkingovém centru, hostila pozvané zahraniční hosty a delegace, denně komunikovala se správcem budovy, psala reporty, pokud se něco rozbilo/zničilo/ztratilo, tak jsem zařizovala a navrhovala řešení, nabízela lidem naše služby a odpovídala na desítky emailů, které denně do firmy chodily. Díky pravidelnému pátečnímu „networkingu“ (aktivita, kde se setkáváte a seznamujeme s novými lidmi, vyměňujete si kontakty) jsem poznala mnoho lidí, tudíž jsem se nikdy necítila sama. Můj LinkedIn profil založený až v Norsku se do odjezdu obohatil o více než 100 nových kontaktů.

Byla jsem obklopená inspirativními lidmi, kteří si do Norska přišli splnit své sny. A věřte mi, že tahle pozitivní energie je neuvěřitelně silná a nakažlivá. Netvrdím, že to bylo vždycky jednoduché, že jsem vždy rozuměla a že jsem nikdy nebyla ve stresu. Nikdy předtím jsem se však necítila tak produktivně, pravidelně jsem dostávala (velmi pozitivní) zpětnou vazbu na svou práci, a tak jsem v závěru pracovala se smlouvami, kontrakty a vymýšlela ceny pro námi nabízené služby. Práce mě prostě bavila.

Jak to shrnout? Okusila jsem, co to znamená mít něco na starost, mít zodpovědnost. Naučila jsem se multitaskingu a komunikaci s lidmi v týmu. Zvládla jsem žít pár měsíců v cizím státě, osamostatnila jsem se. Zlepšila jsem si angličtinu a našla si přátele z různých států světa. Ujasnila jsem si své priority a vizi do budoucna, co se týče mého budoucího zaměstnání a cílů. Výsledkem mé čtyřměsíční snahy byla nabídka kontraktu a placené pozice na rok, kterou jsem s velkým poděkováním odmítla, jenom kvůli upřednostnění studia. Ale kdo ví, třeba se jednou rozhodnu vrátit.

Závěrem chci každému, kdo to dočetl až sem, vzkázat, vyjedte na Erasmus. Už jen proto, abyste poznali cizí zemi a kulturu. A abyste třeba našli sami sebe.

Článkem chci poděkovat Univerzitě Hradec Králové a celému týmu Zahraničního oddělení FF UHK za zprostředkování této možnosti, paní doktorce Petře Tlčimukové za podporu a starost během mé stáže, a nakonec také panu doktoru Pavlu Šindlářovi, za veškerou pomoc.

Děkuji, Kateřina Lorencová